

El record perpetu de Joaquim Robert

La Selva | 01/07/2019

Es compleixen 6 anys de la mort del fotoperiodista de Blanes, que va col·laborar durant anys amb el portal Girona Notícies

El record del fotoperiodista Joaquim Robert continua ben viu a tots els records de Blanes. Sis anys després de la seva mort a causa d'una malaltia, el buit que va deixar el col·laborador del portal Girona Notícies, entre altres mitjans, es manté ferm a la localitat selvatana i a la Costa Brava en general, un territori que enyora em força a qui va ser el seu retratista de capçalera.

Nascut l'any 1936 fill d'una família dedicada al comerç, Robert no va fer cas al destí més immediat i coherent, que l'enfocava cap al negoci generacional centrat en la indústria tèxtil, i des de ben jove va demostrar, i incentivar, la seva faceta per a dues passions, la fotografia i el cinema. Paral·lelament, també es va fer popular a través de les ones radiofòniques, més concretament amb el seu distintiu propi com a radioaficionat, EA3AKW, on passava llargues jornades. Sense anar més lluny, aquest vincle amb la ràdio el va conduir a ser un dels impulsors de l'Associació de Radioaficionats de Blanes o a treballar de corresponsal a Ràdio Miramar de Barcelona.

I és que en Joaquim era un emprenedor, una persona amb iniciativa i empenta. Durant els anys seixanta, per exemple, el blanenc va ser un dels fundadors de l'Associació Fotogràfica i Cinematogràfica, l'AFIC, un fet que va esdevenir l'inici d'una trajectòria farcida de col·laboracions amb molts mitjans nacionals, però també internacionals. Així, Robert va col·laborar a mitjans com La Vanguardia, L'Indépendant, el Noticiero Universal o Los Sitios, l'actual Diari de Girona, mentre que als darrers anys va saber aclimatar-se a les noves exigències tecnològiques i va ser treballar pel digital Girona Notícies.

Amb la càmera arreu

En Joaquim era genuí, un personatge singular d'aquells que queden registrats a la memòria. Amunt i avall de la ciutat amb la seva inseparable càmera fotogràfica penjada al coll, el carismàtic protagonista resseguia tots i cadascun dels carrers de Blanes per immortalitzar centenars de moments. "Era una persona que estava a tot arreu, un home molt entregat en aquesta faceta; no era només una gran afició, era també una prioritat", diu la seva filla, Fina Robert, qui també assenyala que en Robert "era molt amic dels seus amics".

Com recorda la seva esposa, Fina Valent, moltes de les imatges preses per l'ull fotogràfic d'en Joaquim reposen a les habitacions de casa seva. "Sembla que estigui aquí, però no és així. És la pena més gran que tinc", diu.

Robert, que va prendre instantànies de tota mena i va deixar un llegat social de valor incalculable, va lliurar el seu fons documental, compost per unes 5.000 imatges, a l'Arxiu de Blanes. Amb una part de tot aquest material, precisament, l'Arxiu li va dedicar l'any 2004 una exposició, 'Fotoperiodisme i Societat a la Costa Brava. El Blanes de Joaquim Robert (1960-1975)', una mostra que també va comptar amb material audiovisual on es podien veure les pel·lícules de ficció i d'època que el mateix protagonista realitzava de manera autodidàctica.

Els records dels amics

Durant els seus anys de vida en Joaquim va forjar grans amistats. Una de les quals és la que va establir amb el responsable de Protecció Civil de Blanes, Josep Lluís Pouy: "En esdeveniments, celebracions o emergències, sempre el trobàvem allà al mig amb la seva càmera". "Vaig ser músic durant quinze anys a la Banda i Cobla del Col·legi Santa Maria, on vaig compartir escenari amb un fill d'en Quim que havia estat la trompeta d'aquest grup i que malauradament va morir. Recordo moltes estades amb ell, com per exemple a les Falles de València, on ja destacava com una ànima d'aquelles que sempre ho donava tot", agrega Pouy.

Un altre bon amic va ser en Xavi Manresa, propietari del Tall, una botiga de productes selectes de Blanes. El vincle entre ells dos es va forjar arran d'una de les altres grans passions de Robert, la vela. I és que quan deixava la càmera a l'escriptori, en Joaquim ocupava el temps amb un esport on va destacar com a jutge de regates al Club de Vela Blanes durant dues dècades. "Sempre em deia que portés els meus fills al club i, al final, li vaig fer cas i va agafar molta estima als nens", detalla Manresa. "Quan em van fer comodor ell va tenir una il·lusió molt gran, perquè quan vaig començar no sabia ni el que era una vela i va ser ell qui em va ensenyar a navegar", afegeix.

Una altra gran amistat que va aconseguir entre les ones va ser la d'en José Luis Yubero, secretari del Club de Vela Blanes. "Per mi era un segon pare, era una persona amb un caràcter molt fort, però també era molt divertit i sempre tenies ganes d'ensenyar. Volia estar al peu del canó i tenir-ho tot ben controlat perquè no fallés res", diu.

Autor: Redacció